06/09/2019

“Συμβαδίζοντας με έναν άγιο Ιεράρχη”

/ Γνώμες

Κείμενο π. Νικολάου Κατσαρέλη

Διαβάζοντας κανείς κάποιο Συναξάρι Αγίου θα διαπιστώσει ότι ο Άγιος μόνο καλά είχε. Σίγουρα τα Συναξάρια έχουν σκοπό να εμπνεύσουν τους Χριστιανούς. Τον ίδιο σκοπό εκπληρώνουν οι Βίοι Αγίων, οι επικήδειοι Λόγοι κα. Ήταν σε όλα όμως τέλειοι; Η αλήθεια είναι ότι κατά το ανθρώπινο είχαν μικρό αδυναμίες και τα καθημερινά. Γι’ αυτό, αυτοί που ζούνε στην καθημερινότητα έναν Άγιο από κοντά, βλέπουν έναν άνθρωπο καλό, αγιασμένο αλλά δεν μπορούν να πιστέψουν ότι ο άνθρωπός τους θα λάβει τον τίτλο του Αγίου της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας.

Με το θάνατο του Αγίου Ιεράρχου κ. Νικολάου, Μητροπολίτου Φθιώτιδος, θα κυκλοφορήσουν επίσης λόγοι και κείμενα παρουσιάζοντας έναν Άγιο άνθρωπο. Ήταν; Ένα ερώτημα φυσιολογικό.

Στο κείμενο που ακολουθεί, θα περιγράψω αυτόν τον Άγιο Ιεράρχη, όπως τον έζησα εδώ και 23 ολόκληρα χρόνια, όχι με σκοπό να σας πείσω για κάτι. Απλώς θα σας παρουσιάσω με πολύ σεβασμό μερικά γεγονότα και προσωπικές στιγμές μαζί

του, που θα ήθελα να μείνουν στη μνήμη μου για πάντα.
Το Δεσπότη μας τον γνώρισα ως μαθητής (1996-1998)του Εκκλησιαστικού Λυκείου Λαμίας. Μας μάζευε κάθε εβδομάδα στο Επισκοπείο και μας μιλούσε. Πρώτη φορά βλέπαμε Δεσπότη από τόσο κοντά, μέσα στο σπίτι του, με κέρασμα κάθε φορά. Αγαπούσε την Εκκλησιαστική Εκπαίδευση, ήξερε ότι μέσα από αυτά τα παιδιά θα έβγαζε τους αυριανούς Ιερείς του και τα στελέχη της Μητροπόλεως. Αυτός ήταν και ένας από τους λόγους που δεν ήθελε κορίτσια στο Εκκλησιαστικό Σχολείο. Στην τρίτη Λυκείου μας πήρε μαζί του στην Τήνο. Χαιρόταν κάθε φορά που μας παρουσίαζε: «Είναι μαθητές του Εκκλησιαστικού Λυκείου» έλεγε. Στις παρελάσεις κάθε φορά που θα περνούσε το Λύκειο μας, σηκωνόταν όρθιος στην εξέδρα και έχοντας το χέρι σε σχήμα ευλογίας μας καμάρωνε. Εμένα με διάλεξε από όλα τα παιδιά. Τον ευγνωμονώ γιατί δεν ξέρω σήμερα που θα είχα καταλήξει. Στις 28 Ιουνίου 1998 με έκανε Αναγνώστη, χαριτολογώντας μάλιστα γιατί δεν έβρισκε σημείο να κόψει τρίχες από το κεφάλι μου, κατά την κουρά. Με το που τελείωσα την 4η Τάξη (Ιούλιο του 1998) με πήρε στα Γραφεία της Μητροπόλεως (οδός Σκληβανιώτη), ως βοηθό, του τότε Γραμματέα π. Ιερωνύμου Νικολόπουλου και νυν Μητροπολίτου Λαρίσης.

Μετά από έξι μήνες, επειδή δεν είχα ενσήματα για περίθαλψη, του είπα ότι θα φύγω για να βρω ποιο σίγουρη δουλειά. Μου είπε τότε:«Τι δουλειά έχει ένας υποψήφιος Ιερέας σε εργοστάσια; Εγώ θα κανονίσω». Και όντως με ένα τηλεφώνημα του βρέθηκα νεωκόρος στον Μητροπολιτικό Ναό. Η παρουσία του εκεί ήταν πολύ συχνή, τότε περνούσε κάθε Σάββατο για την καλημέρα του. Για όλες τις τελετές είχε τον πρώτο λόγο. Τον θυμάμαι με ένα σχέδιο στο χέρι. Όλα έπρεπε να γίνουν σύμφωνα με το αποτυπωμένο σχέδιο. Έλεγχε μέχρι τελευταία στιγμή τα πάντα. Την θέση των Ιερέων, των αντικειμένων, τον στολισμό, τα πάντα. Λέγαμε τότε γιατί κάθετε και ασχολείται με τις λεπτομέρειες; Αυτές όμως οι λεπτομέρειες τελικά ήταν που κάνανε τις τελετές ξεχωριστές. Δεν ήθελε ακριβούς στολισμούς. Στην Τήνο μας έλεγε γεμίζαμε από Μυρτιές. Γι’ αυτό και εδώ όλα γινότανε με Μυρτιές. Απεχθάνονταν τα πλαστικά λουλούδια. «Στο Θεό δεν βάζεις ψεύτικα» έλεγε. Με τα λουλούδια είχε μια αγάπη. Ήθελε τα ανθοδοχεία στο Γραφείο και στο σπίτι, να είναι γεμάτα. Δεν είναι λίγες οι φορές που κατά τις περιοδείες σταματούσαμε και κόβαμε άνθη από τα πλαϊνά του δρόμου. Φώναζε για τους εξεζητημένους στολισμούς. «Λουλούδια πατέρες από τους κήπους, δεν χρειάζεται υπερβολή», μας συνιστούσε.

Το 2001 με πάντρεψε και με χειροτόνησε Διάκονο. Διάκονος του Φθιώτιδος Νικολάου σήμαινε πολλά. Ακόμα και ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος όταν ήρθε, ως Διακόνους, μας είχε πλήρη εμπιστοσύνη. Με τον Νικόλαο έμαθα τυπικό, απαγγελία του Ευαγγελίου και το βασικότερο να μην μιλάμε κατά τις ακολουθίες. Όλοι τον

θυμόμαστε για τις παρατηρήσεις του και από Άμβωνος, για πλήρη ησυχία. Στην αρχή έμπαινε ξαφνικά μέσα στο Ιερό Βήμα, την ώρα της ακολουθίας, και έκανε παρατηρήσεις για το κουβεντολόι των παπάδων. Στο τυπικό ήταν αυστηρός, δεν δεχόταν καινοτομίες, όπως η μετάθεση ακολουθιών. Πάντα έλεγε «ότι γράφει το τυπικό». Εγώ τουλάχιστον ως Διάκονός του, τον θυμάμαι ως έναν σοβαρό και επιβλητικό Δεσπότη. Κάποτε στην Θεία Λειτουργία στο παρεκκλήσιο του Αγ. Ελευθερίου, στα Γαλανέικα, πήρε το διακονικό βιβλίο του άλλου Διακόνου. Μου λέει στο τέλος: «Θα έρθει και η δική σου η σειρά, να είσαι έτοιμος».

Όντως μετά από λίγες εβδομάδες, την ώρα του Εσπερινού του Σαββάτου στη Μητρόπολη, με κάλεσε στο Δεσποτικό Θρόνο και μου πήρε το βιβλίο. Φοβόμασταν μην κάνουμε λάθη. Όμως έτσι τα έβλεπαν τα νεανικά μου μάτια. Το λέω αυτό γιατί έκανε και τα αστεία του. Θυμάμαι μια φορά πήγαμε (οι 2 Διάκονοι) πρωί- πρωί να τον πάρουμε από το Επισκοπείο. Ξαφνικά και από το πουθενά κάποιος μας πετούσε χαλικάκια. Εμείς δεν βλέπαμε κανέναν. Φτάνοντας, βγήκε από την ταράτσα και χαμογελώντας μας είπε : «Αργήσατε!» Στα αστεία του ήταν μετρημένος. Ποτέ αισχρά ή πονηρά. Συνήθως μας έλεγε ιστορίες από την ιερατική του πορεία. Του άρεσε να πειράζει κανέναν παπά που έκανε αστεία αλλά μέχρι εκεί. Δεν τον είδαμε να ξεκαρδίζεται στα γέλια, να λέει ανοησίες και να παρεκτρέπεται. Μάλιστα σε όλες τις Συνάξεις επαναλάμβανε το πώς πρέπει να είναι ο Ιερέας. «Πατέρες, να κάνετε κάθε ημέρα Εσπερινό και Όρθρο, Μεσονυκτικό την Κυριακή και Θ Ώρα το Σάββατο.

Να μην φοράτε κολόνιες, να μην κουρεύετε τα γένια και τα μαλλιά. Να μην καπνίζετε και να μην βγαίνετε σε κέντρα ποτέ το Σάββατο βράδυ. Να μην ξενυχτάτε στις τηλεοράσεις. Και οι παπαδιές να είναι σεμνά ντυμένες». Ίσως φαινόταν γραφικός με όλα αυτά. Αλλά ήξερε ότι και από τα μικρά αυτά μπορεί να καταστραφεί ένας παπάς. Ο ίδιος ήταν αυστηρός στο τρόπο ζωής του. Όταν πηγαίναμε σε πανηγύρια Ναών δεν ήθελε πολλές ετοιμασίες σε φαγητά και ποτά. Θυμάμαι πόσες φορές πήγαμε σε πανηγύρια Ναών και μετά τον καφέ φεύγαμε, δεν καθόταν για φαγητό. Εμείς βλέπαμε τα κρέατα και τα άλλα εδέσματα και λέγαμε˙ που πάει τώρα, γιατί δεν κάθετε; Δεν ήθελε να σκανδαλίζει. Δεν του άρεσε με τίποτα να βλέπει Ιερέα σε καφετέρια και σε καφενείο. Έλεγε «ο κόσμος πάει για δουλειές, δεν μπορεί να βλέπει τον παπά αργόσχολο». Θυμάμαι τον καλούσανε σε τραπέζι μετά από Γάμους και Βαφτίσια και δεν πήγαινε, ακόμα και στους συγγενείς του. Έκοψε και από τους Ναούς τις χοροεσπερίδες, για την αποφυγή του σκανδαλισμού.

Όταν έγινα Ιερέας (9 Νοεμβρίου 2003) όλα αυτά ήταν μια γερή παρακαταθήκη για μένα. Από την πρώτη ημέρα μπορούσα να λειτουργώ μόνος μου, χωρίς καμία

βοήθεια. Σε μένα που οι συνθήκες της τοποθέτησής μου στο Ναό του Αγ. Γεωργίου ήταν αρκετά δύσκολες, ήταν συμπαραστάτης μου. Την πρώτη Κυριακή στον Ναό ήρθε και με εγκατέστησε. Μάλιστα διάβασε και μια ευχή επειδή δεν είχαν γίνει θυρανοίξια. Δεν το κρύβω ότι πολλές φορές συγκρουστήκαμε για τα έργα του Ναού. Αλλά στο τέλος πάντα έκανε πίσω. Εδώ φαίνεται και η ταπείνωση του. Όσο και να σας φαίνεται παράξενο υποχωρούσε. Στον Ναό έρχονταν σχεδόν κάθε Σάββατο πρωί, μετά από περπάτημα που έκανε. Εκεί συζητούσαμε πάρα πολλά και μόνο πνευματικά. Από τα καλύτερα του ήταν οι διηγήσεις του για την γνωριμία του με τον Άγιο Παΐσιο. Διηγούταν ότι σε κάποια επίσκεψή του, ως Αρχιμανδρίτης, στο κελί του Αγίου τον έβαλε να καθίσει στο Δεσποτικό Θρόνο λέγοντάς του ότι θα γίνει Δεσπότης και μάλιστα σε πλωτή (απλωτή-μεγάλη) Μητρόπολη. Ο ίδιος νόμιζε τότε ότι εννοούσε την Τήνο αλλά όταν έγινε στη Φθιώτιδα κατάλαβε τι υπονοούσε με το πλωτή (μεγάλη σε έκταση). Μου έλεγε πάρα πολλά προβλήματα της Μητροπόλεως και δέχονταν τις συμβουλές.

Με τους αμελείς Ιερείς ήταν αυστηρός ενώ τους εργατικούς τους βοηθούσε στα προβλήματα τους. Δεν δέχονταν ανώνυμες καταγγελίες παρόλο που ήξερε τα πάντα για τους Ιερείς. Του έλεγα πολλές φορές γιατί δεν τιμωρεί κάποιους Ιερείς με βαριές παρεκτροπές, η απάντησή του ήταν: «πρέπει να έχω ενυπόγραφες, γραπτές καταγγελίες». Είχε βγάλει κάποτε μια Εγκύκλιο με θέμα οι Ιερείς να κάνουν όλες τις ακολουθίες και να παραμένουν στο Ναό συγκεκριμένες ώρες αλλιώς θα τους «τιμωρούσε». Έτυχε να είμαστε μαζί με το αμάξι και του είπα ότι ο Ιερέας που δεν θέλει να κάνει ακολουθίες, με το ζόρι δεν θα τις κάνει. Μου απάντησε «ότι αν δεν τους πιέσω ούτε Εκκλησία θα πατάνε». Είχε ζήσει πολλά άσχημα με Ιερείς. Η πείρα του τον έκανε να δείχνει αυστηρός. Η αλήθεια είναι ότι σε κανέναν δεν είχε, αυτό που λέμε, πλήρη εμπιστοσύνη. Φοβότανε να δώσει θάρρος. Σε όλους έκανε την πατρική του παρατήρηση. Έτσι όμως ήταν δίκαιος, όχι προσωπολήπτης και μπορούσε να κινείτε ελεύθερος στις αποφάσεις του.

Δεν μπορώ να μην σχολιάσω και το γεγονός των συκοφαντιών που δέχτηκε. Ότι ήταν άρρωστος (το γνωστό με την αιμοκάθαρση), ότι μάζευε τα λεφτά και έχτιζε Ξενοδοχεία στην Τήνο και άλλα που δεν λέγονται. Ήξερε ποιοί ήταν οι συκοφάντες του(Μερικοί ήταν και Ιερείς). Μου τους ονομάτιζε. Όταν εγώ του έλεγα:«Σεβασμιώτατε, γιατί τους βαστάτε στην Μητρόπολη, γιατί δεν τους διώχνετε;». Εκείνος μου απαντούσε «Δεν θα ασχοληθώ μαζί τους. Δεν είναι καλά στο μυαλό. Υπάρχει και η δικαιοσύνη του Θεού». Πιστεύω και μόνο από τις συκοφαντίες που δέχτηκε τόσο καιρό ατάραχα, έσβησε πλήθος αμαρτιών. Με τις κρίσεις του σπάνια έπεφτε έξω, μάλιστα σε σημείο που θα έλεγε κανείς ότι είχε το προορατικό χάρισμα. Θυμάμαι για έναν παραδοσιακό και καλό Ιερέα που μου έλεγε ότι δεν βαδίζει σωστά, ότι δεν θα έχει καλά αποτελέσματα. Στην αρχή τον

παρεξήγησα ότι δεν του αρέσουν και πολύ οι συντηρητικοί παπάδες. Όμως, όταν ο Ιερέας έφτασε στην αποκοπή του τελικά από την Εκκλησία κατάλαβα γιατί συνιστούσε την προσοχή στις ακρότητες. Μια άλλη φορά σε μια Βάπτιση ενηλίκων που δεν υπήρχε νονά λέει στη νεωκόρο την ώρα του Μυστηρίου: «Θα γίνεις νονά. Να σου ζήσει». Μετά τη Βάπτιση η νεωκόρος αποκάλυψε ότι πριν από το Μυστήριο η ενήλικη της είχε κάνει πρόταση για να γίνει νονά, αλλά η ίδια δεν είχε δεχτεί. Πολλά τέτοια, που έβλεπες το Άγιο Πνεύμα να μιλάει μέσα από τον δούλο Του.

Είχε μεγάλη αγάπη για τα ιστορικά του τόπου μας και για την πατρίδα μας. Πόσες φορές στα κηρύγματά του δεν μιλούσε για την κατάπτωση των ηθών της Πατρίδας μας! Με όλους τους πολιτικούς τα είχε καλά (άσχετα με τις πολιτικές πεποιθήσεις τους), αλλά εάν έβλεπε να εργάζονται εναντίων της Εκκλησίας, τους νουθετούσε δημόσια αλλά με διάκριση. Στον Οικουμενικό Πατριάρχη είχε μια έκδηλη συμπάθεια, γι’ αυτό στις κατά καιρούς επιθέσεις έπαιρνε θέση υπεράσπισης. Πάντα μας περιέγραφε το πόσο ταπεινός είναι ο Πατριάρχης αλλά και το πόσο δύσκολα ζει στην Τουρκία, βαστώντας Θερμοπύλες. Βέβαια από πολλούς ανόητους κατηγορήθηκε ως Οικουμενιστής. Ποιος ο Νικόλαος; Ο συντηρητικός Ιεράρχης, ο οποίος δεν άφησε στο Ναό του δημοτικού νεκροταφείου να τελεστεί ούτε κηδεία Ρωμαιοκαθολικού! Κατηγορήθηκε και ως φιλοχρήματος. Ναι, εάν το σωστό κουμάντο στα οικονομικά, θεωρείτε φιλοχρηματία. Σας το λέω με εγγύηση, ουδέποτε πήρε χρήματα για τον εαυτό του. Ακόμα και τα «τυχερά» που του δίνανε από τα Μυστήρια που πήγαινε, μπροστά στο δωρητή καλούσε τον ταμία της Μητροπόλεως και τα χρήματα τα έδινε σε μια από τις δραστηριότητες της Μητροπόλεως. Δεν του άρεσαν οι κλεψιές και η διοικητική ακαταστασία. Γι’ αυτό έφτιαξε όλα αυτά τα μεγαθήρια κτίρια. Έβγαλε τις τιμές από τα κεριά, έκοψε τις δισκοφορίες κάθε Κυριακή και αλλοίμονο εάν έφτανε στα αφτιά του, ότι ο Ιερέας ζήτησε χρήματα για τα Μυστήρια. Πάρα πολλές δωρεές γίνανε εν τω κρυπτώ, όχι μόνο με τα χρήματα από το Ταμείο του Γενικού Φιλοπτώχου αλλά και από τα προσωπικά του.

Θυμάμαι, κάποια μέρα που είχε έρθει ο παπά-Εφραίμ, από τα Κατουνάκια και πήγαμε μαζί στα γραφεία να πάρει την ευχή του, έβαλε στο χέρι του παπα-Εφραίμ ένα φακελάκι (με χρήματα)και του είπε:«Γέροντα να με μνημονεύεις» και του φίλησε το χέρι. Μιας και ανέφερα τον παπά-Εφραίμ θα σας διηγηθώ και το εξής. Την πρώτη φορά που λειτούργησε ο παπά-Εφραίμ στον Άγ. Γεώργιο στη Λάμια, πήρε τηλεφωνικά την ευχή του Δεσπότη. Την δεύτερη, που πάλι πήραμε τηλέφωνο, για να πάρουμε την ευχή του είπε ότι θα ήταν καλύτερα να λειτουργήσει στον Ναό του Αγ. Δημητρίου Λαμίας, που θα πήγαινε και ο ίδιος, για να τον γνωρίσει και από κοντά. Όπως και έγινε. Μετά από καιρό μου είπε το εξής: «Πάτερ Νικόλαε, το βράδυ πριν λειτουργήσω με τον παπα-Εφραίμ, είδα σε όνειρο ότι ήμουν στο

Δεσποτικό θρόνο του Αγ. Δημητρίου και είδα έναν καλόγερο να κάθετε πίσω -πίσω. Κοιτώντας να δω ποιος είναι, βλέπω τον Άγ. Παΐσιο, να βαστάει από το χέρι τον καλόγερο, να μου τον φέρνει στο θρόνο και να μου τον συστήνει με το όνομά του. Είδα τον παπα-Εφραίμ, χωρίς να τον ξέρω. Φαντάσου τι έκπληξη ήταν όταν τον είδα την άλλη μέρα μπροστά μου!». Αυτός ήταν ο Φθιώτιδος!

Εγώ τον εκτίμησα, πολλαπλά, όταν έφυγα από την Μητρόπολη και έγινα Στρατιωτικός Ιερέας. Δεν ήθελε να φύγω και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να με μεταπείσει. Δεν μου στάθηκε εμπόδιο. Εάν δεν έδινε το απολυτήριο δεν θα μπορούσα να φύγω. Μου είπε:«Θα σε αφήσω να φύγεις, όχι γιατί το θέλω αλλά ξέρω ότι εκεί που θα πας δεν θα δημιουργήσεις προβλήματα. Να στον τάδε δεν θα δώσω γιατί ξέρω ότι θα καταστραφεί». Μάλιστα σαν Πατέρας μου είπε: «Πες μου τι φταίει και θες να φύγεις; Έχεις κάποιο πρόβλημα με το σπίτι σου, την οικογένεια σου, την ενορία, οικονομικό; Αν, ναι, πες μου για να σε βοηθήσω». Μου μίλησε σαν πατέρας προς το παιδί του. Όταν έγινα Στρατιωτικός Ιερέας (10 Ιουλίου 2018) λειτούργησα μαζί του, του Αγ. Παισΐου (12 Ιουλίου). Εκείνη την ημέρα παρόλο που ήταν στεναχωρημένος με την επιλογή μου, έκανε και το τελευταίο καλό προς το πρόσωπό μου. Με έκανε Σταυροφόρο λέγοντας ότι ο Άγ. Παΐσιος έλεγε να κάνουμε πάντοτε το καλό. Εάν ήταν άλλος Επίσκοπος θα με είχε σε απόσταση μετά την αποχώρηση από την Μητρόπολη, όμως ο ταπεινός Νικόλαος Φθιώτιδος απέδειξε το αντίθετο. Μέχρι την τελευταία στιγμή, μου έδινε συμβουλές, με δέχονταν στο Γραφείο του όπως παλιά, συζητούσαμε για τα διάφορα γεγονότα που είχαν γίνει στη Μητρόπολη και στους ξένους έλεγε ότι είμαι δικιά του χειροτονία. Είχε φόβο για την επιλογή μου, να γίνω Στρατιωτικός Ιερέας και μου έλεγε :«Δεν είναι καλή περίοδος που πήγες στο Στρατό (φοβούμενος κάποιο πόλεμο!)».

Για το θάνατο του δεν ξέρω αν είχε το προορατικό, αλλά σίγουρα μετά το θάνατο της μητέρας του, είχε κάνει καλύτερη προετοιμασία. Το Μάιο 2019 όταν καθίσαμε στο Γραφείο για πολύ ώρα, μου μίλαγε για τον θάνατο του. Συγκεκριμένα: «Νικόλαε, φτιάχνω και το τάφο μου στην Ι. Μ. Δαμάστας, δίπλα στη μάνα»-«Μα, Σεβασμιώτατε μέχρι να πεθάνετε μπορεί να έχουν αλλάξει τα πράγματα», του είπα-«Τι να αλλάξουν, εγώ θα θαφτώ στο Μοναστήρι». Σε κάποια άλλη φάση μου λέει:«Νικόλαε, άλλα 10 χρόνια να ζήσω καλά είναι». Του απάντησα:«Τι είναι 10 χρόνια Σεβασμιώτατε, περνάνε γρήγορα». «Έχεις δίκιο. Πως περάσανε τα χρόνια, σαν μια μέρα. Αλλά δεν ξέρεις μπορεί να φύγω ξαφνικά». Στην επόμενη και τελευταία συνάντησή μας (αρχές Ιουλίου), πήγαμε μαζί με ένα ζευγάρι, πνευματικοπαίδια μου και πολύ αγαπητά στον Δεσπότη, για να τον καλέσουμε στο Γάμο τους. Αφού μας είπε πολλά και διάφορα, είπε ότι θα είναι και στο Γάμο για να τον ευλογήσει. Όταν σηκωθήκαμε να φύγουμε είπε:«Άντε παιδιά μου, την ευχή μου. Και να μην είμαι εγώ στο Γάμο θα είναι ο άλλος ο Νικόλαος (εννοώντας εμένα)».

Εγώ του απάντησα, ότι άλλο η δικιά του η δεσποτική ευλογία και άλλο η δικιά μου. Μας αποχαιρέτησε λέγοντας ότι θα έρθει. Αυτή ήταν και η τελευταία επί γης συνάντησή μας.
Πάρα πολλά θα μπορούσα να γράψω για τα 23 ολόκληρα χρόνια γνωριμίας και πνευματικής σχέσης. Αλλά, όσα και να γράψεις, δεν αρκούν για να περιγράψεις έναν δραστήριο και πνευματικό Ιεράρχη.

Θα αναφέρω και κάτι τελευταίο που μου ήρθε στο νου όταν έμαθα ότι η ταφή θα γίνει στην Ι. Μ. Δαμάστας. Το 2002, όταν ακόμα ήμουν Διάκονος, είχα επισκεφτεί μαζί με τον τότε Πρωτοσύγκελο, π. Ραφαήλ, το Μοναστήρι της Μονής Δαδίου. Εκεί πήγαμε για να συναντήσουμε τον πατέρα Αμβρόσιο Λάζαρη, που είχε φήμη διορατικού. Μεταξύ των άλλων άρχισε να επαινεί τον Δεσπότη μας. Ότι είναι πολύ καλός και άγιος. Μάλιστα είπε και το εξής, που τώρα που το θυμάμαι συγκλονίζομαι. Ρώτησε:«Πως το λένε εκείνο το βουνό που είναι απέναντι από τη Λαμία;». «Οίτη, γέροντα», απαντήσαμε. «Ναι, ο Δεσπότης, εκεί, σε εκείνο το βουνό θα λάμψει σαν τον ήλιο και θα φαίνεται σε όλους». Όταν μας τα έλεγε νόμιζα ότι τα έλεγε για να μας δείξει ότι τον εκτιμάει ή αργότερα όταν βρήκαν τον γέροντα Βησσαρίωνα άθικτο, νόμιζα ότι γι’ αυτόν θα εννοούσε. Όταν όμως έμαθα ότι η ταφή του θα γίνει στο βουνό της Οίτης απέναντι από τη Λαμία, τότε κατάλαβα τα προφητικά του λόγια.

Ο Δεσπότης μας, ο Φθιώτιδος Νικόλαος, όντως είναι ο πνευματικός ήλιος της Φθιώτιδος και θα λάμπει αιώνια στις καρδιές μας .

ΑΙΩΝΙΑ ΤΟΥ Η ΜΝΗΜΗ!